

Дівчинка і Ромашка

Василь Сухомлинський

Сонячним ранком маленька Дівчинка вийшла погратися на зеленій галявині. Раптом вона почула: хтось плаче...

Прислухалась. Плач долітав з-під каменя, що лежав в кінці галявини.

Нахилилась Дівчинка до каменя й питає:

— Хто там, під каменем плаче?

— Це я, Ромашка,— почувся тихий, слабкий голос. — Звільни мене, Дівчинко, гнітить мене камінь.

Відкинула Дівчинка камінь й побачила ніжну стеблинку Ромашки.

— Спасибі тобі, Дівчинко,— сказала Ромашка, зітхнувши на повні груди. — Ти звільнила мене з-під кам'яного гніту.

— Як же ти потрапила сюди, під камінь?

— Підманув мене камінь, — розповіла Ромашка. — Була я маленькою насіниною. Восени шукала теплового куточка.

Камінь дав мені притулок, обіцяв оберігати мене від холоду й спеки.

А коли я захотіла побачити сонечко, він ледве не задавив мене. Я хочу бути твоєю, Дівчинко.

— Гаразд, будь моєю, — згодилась Дівчинка.

Подружились Дівчинка і Ромашка. Щоранку Дівчинка приходила до Ромашки, і вони разом зустрічали сонечко.

— Як добре мені бути твоєю, Дівчинко,— часто говорила Ромашка.

— А коли б ти виросла у лісі або при дорозі? Якби ти була нічиєю?

— Я б померла від горя,— тихо сказала Ромашка. — Але я знаю, що нічиїх квітів не буває. Вони завжди чийсь.

Ось той Маковий Дзвіночок — він товаришує з Сонечком.

А ось та маленька квіточка Незабудка — вона подруга Весняного вітру. Ні, квітка не могла б жити нічиєю.